ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška, soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **B. Ž.**, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. června 2014, č. j. 361/2014-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. června 2016, č. j. 5 A 135/2014 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně ke dni 14. května 2013 dosáhla celkového počtu dvanácti bodů v bodovém hodnocení zaznamenaném v registru řidičů. Na základě toho Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) doručil žalobkyni oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvu k odevzdání řidičského průkazu, jelikož pozbyla řidičské oprávnění, ze dne 25. června 2013. Žalobkyně nesouhlasila s provedenými záznamy bodů a prostřednictvím svého zmocněnce podala námitky proti všem záznamům do registru řidičů. Magistrát svým rozhodnutím ze dne 5. března 2014, sp. zn. S-MHMP 553793/2013, č. j. MHMP 311264/2014, námitky žalobkyně zamítl jako neodůvodněné a potvrdil

provedený záznam dvanácti bodů. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které však žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím.

[2] Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Městský soud nepřisvědčil žádné z žalobních námitek, ovšem nad rámec žalobních bodů uvedl, že na daný případ je třeba *ex officio* aplikovat závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55 ze dne 30. září 2015, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS), podle něhož je bodový záznam v registru řidičů trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). V důsledku toho se na ukládání bodů do registru řidičů vztahuje zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Městský soud vztáhl tento závěr na přestupek spáchaný stěžovatelkou dne 28. dubna 2011 spočívající v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 31. července 2011]. Zákon č. 133/2011 Sb., novelizující zákon o silničním provozu, s účinností od 1. srpna 2011 snížil počet „trestných“ bodů za uvedený přestupek ze tří bodů na dva. Městský soud proto dovodil, že pro účely vydání „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvy k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění řidičů“ měl magistrát stěžovatelce za jmenovaný přestupek započítat toliko dva body, nikoliv tři.

[3] Na základě kasační stížnosti žalovaného se věcí zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodnutí městského soudu zrušil. Ve svém rozsudku č. j. 6 As 60/2016 - 23 ze dne 27. dubna 2016 dospěl totiž Nejvyšší správní soud k následujícímu závěru: „*Přezkoumává-li ... správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny) nebo – pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny) – ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však zaznamenaný počet bodů nepřezkoumává ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení.*“ V dalším řízení pak městský soud ve věci rozhodl znovu a rozsudkem označeným v návětí žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti výše uvedenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost. V ní zaprvé namítala, že městský soud nesprávně vyhodnotil její námitku, že správní orgány byly povinny vyrozumět ji o jednotlivých záznamech počtů bodů v bodovém hodnocení řidiče, a to již při ukládání pokut v blokovém, resp. příkazním řízení. Ačkoliv stěžovatelka tuto námitku uplatnila až na ústním jednání před soudem, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby, městský soud se s ní ve svém rozhodnutí věcně vypořádal. Stěžovatelka přesto z procesní opatrnosti obsáhle argumentuje, že v tomto případě musí být dispoziční zásada prolomena a námitka přezkoumána *ex officio*, jelikož se jedná o trestní obvinění proti ní.

[5] Z věcného hlediska stěžovatelka uvádí, že záznam bodů je fakticky vedlejším trestem a jako takový by měl být ukládán přímo v rozhodnutí o vině a trestu, nikoliv jen

automaticky zaznamenán (zde podpůrně poukazuje na odlišné stanovisko soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a Mgr. Jany Brothánkové k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. září 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55). Pokud by správní orgány stěžovatelku o záznamu bodů informovaly, pak by nesouhlasila s vyřízením přestupku v blokovém řízení a přizpůsobila by své další chování v roli řidičky faktu, že jí hrozí pozbytí řidičského oprávnění při dosažení počtu 12 bodů. Takto byl postup správních orgánů pro stěžovatelku zcela nepředvídatelný a nemohl mít na stěžovatelku žádný výchovný vliv. Stěžovatelka pro srovnání poukazuje na § 4 odst. 5 bod 1 a bod 2 německého zákona o silničním provozu (*Straßenverkehrsgesetz*), který upravuje při dosažení určité výše zaznamenaných bodů písemné napomenutí a písemné varování, a uvádí: „*Stávající právní úprava bodového systému je v podstatě zákeřná, neboť řidič motorového vozidla, kterému jsou body zaznamenávány průběžně, není o těchto záznamech veřejnou mocí průběžně varován a zcela překvapivě se pak dozví, že dosáhl 12 bodů a má odevzdat řidičský průkaz. Český bodový systém je v podstatě pouze výrazem represe a snahy o odstranění řidičů páchající opakovně přestupky v dopravě ze silnic, přitom by však měl přispívat ke kázni a výchově řidičů a zejména prevenci ještě ve fázi, kdy nepozbyli řidičské oprávnění.*“ Z toho stěžovatelka dovozuje rozpor popisované právní úpravy s čl. 1 Ústavy ČR. Stěžovatelka předem odmítá argumentaci, že počet zaznamenaných bodů může zjistit na kontaktním místě veřejné správy (tzv. Czech Point), které jí vydá ověřený výstup z registru řidičů ve formě osvědčení, případně že si může požádat obecní úřad obce s rozšířenou působností o výpis z registru řidičů o záznamech bodového hodnocení, jelikož není její povinností zjišťovat si a ověřovat si orgánů veřejné moci, zda jí náhodou nebyl uložen trest. Rovněž odmítá argumentaci, že by jako řidička měla mít představu o právní úpravě „vybodování“ ve vztahu k zákonu o přestupcích, jelikož není právník, řidičský průkaz získala před včleněním uvedené právní úpravy do českého právního řádu a navíc orgán veřejné moci nemůže omlouvat nedoručení informace o uloženém trestu tím, že trest a výše trestu se podává z právního řádu. Podpůrně stěžovatelka poukazuje na odůvodnění výše citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014 - 55, kde se uvádí, že by bylo vhodné, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu bodů v registru řidičů.

[6] Druhá kasační námitka stěžovatelky spočívala v tom, že městský soud nesprávně posoudil její argumentaci (taktéž uplatněnou až na ústním jednání), že byla v její věci porušena zásada *non bis in idem*, tj. „ne dvakráte o tomtéž“, zakotvená v článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Je si vědoma toho, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55 zaujal názor, že k porušení zásady *non bis in idem* nedochází, jelikož záznam bodů je těsně spjat s řízením o konkrétním přestupku a následné pozbytí řidičského oprávnění je sankcí *sui generis* za speciální recidivu. S těmito závěry stěžovatelka polemizuje, přičemž podpůrně poukazuje na odlišné stanovisko soudkyň JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a Mgr. Jany Brothánkové k citovanému usnesení rozšířeného senátu. Stěžovatelka zastává názor, že pokud byla za jeden přestupek potrestána například pokutou nebo zákazem řízení a zároveň i záznamem bodů a následně jí byl záznam příslušného počtu bodů z toho přestupku započítán do samostatné skutkové podstaty „vybodování“ a v této souvislosti pozbyla řidičského oprávnění, tak je trestána dvakrát za jedno jednání, resp. za více jednání. Stěžovatelka upozorňuje, že recidiva znamená, že pachatel spáchal druhý nebo další trestný čin po právní moci odsuzujícího rozsudku, jímž byl uznán vinným trestným činem spáchaným

předtím. Korektní by tedy bylo, kdyby se dosažení počtu 12 zaznamenaných bodů zohlednilo v rozhodnutí o posledním přestupku, a to např. jako obecně přitěžující okolnost nebo jako okolnost umožňující uložení trestu při horní hranici sazby stanovené za tento přestupek. K pozbytí řidičského oprávnění však nedochází na základě rozhodnutí o posledním přestupku a trestu, nýbrž až v souvislosti s dosažením počtu 12 bodů, které však v sobě logicky obsahuje naplnění několika skutkových podstat předchozích přestupků. Stěžovatelka uzavírá: *„Tak, jako trestní právo hmotné nezná skutkovou podstatu spočívající v několikanásobném pravomocném odsouzení a potrestání pro trestné činy, respektive skutky, která by umožňovala zahájení nového samostatného trestního stíhání pro tyto pravomocně ukončené věci a uložení nového trestu za naplnění této skutkové podstaty, nemůže znát správní právo deliktní skutkovou podstatu spočívající v několikanásobném pravomocné odsouzení a potrestání pro přestupky, která by umožňovala tzv. automatické pozbytí řidičského oprávnění ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu jako materiální trest, neboť by tím bylo porušena zásada ‚ne dvakráte v jednom'.“*

[7] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, jak vypořádal městský soud její žalobní námitku, že z pokutových bloků nebylo zřejmé, že by jí byly pokuty uděleny Policií ČR jako správním orgánem, nikoliv jako bezpečnostním sborem. Stěžovatelka se údajně *„domnívala, že Policie ČR vůči ní jedná jako policejní orgán prošetřující nějaké podezření v rovině trestního práva a proto Policii ČR nijak neodporovala a ani nevyužila a nemohla využít svých procesních práv ve smyslu správního práva“*. Stěžovatelka dále zopakovala též žalobní námitku, že z pokutových bloků není vůbec zřejmé, zda a který správní orgán v její věci rozhodl, takže nebyly způsobilé jako podklad pro záznam do bodového hodnocení řidiče. Stěžovatelka tak údajně *„vůbec nevěděla, na kterou součást Policie ČR se může obrátit při žádosti o přezkum uložení pokuty, případně při podání stížnosti, neboť na pokutovém bloku není uveden název pracoviště a ani adresa pracoviště součásti Policie ČR, která jí pokutu udělila.“* Zvláště pak stěžovatelka upozorňuje na to, že pokutový blok vystavený městskou policií hl. m. Prahy nebyl označen v záhlaví „Hlavní město Praha - Městská policie hlavního města Prahy“, a to v rozporu s § 82 odst. 1 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů.

[8] Konečně stěžovatelka zopakovala též žalobní námitky, podle nichž řízení o námitkách před správním orgánem trpělo podstatnými vadami, neboť správní orgán ji nepoučil, že má právo si jako zmocněnce zvolit advokáta a že má právo namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Stěžovatelka výslovně brojí proti nedostatečné právní úpravě v § 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, kde je uvedeno, že si může účastník řízení zvolit zmocněnce a nikoliv, že zmocněnec může být i z řad advokátů, a pro srovnání poukazuje na § 25 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, kde to uvedeno je. Dále namítá, že městský soud rozhodl – pro ni překvapivě – tak, že nedostatek poučení o námitce podjatosti neměl vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož stěžovatelka v žalobě neuvedla, v čem přesně by spočívala námitka podjatosti. Stěžovatelka tak neučinila jednak proto, že by tím vyjevovala své soukromí, a dále proto, že vést v řízení před soudem dokazování k otázce, „co by bylo, kdyby bylo,“ nepovažuje za procesně hospodárné. Městský soud měl případně stěžovatelku upozornit, že opomněla vylíčit skutkové okolnosti otázky podjatosti.

pokračování

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na odkaz na své dřívější vyjádření ve věci učiněné před městským soudem. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovatelce k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda lze připustit první dvě kasační námitky, jelikož nebyly uplatněny před městským soudem včas, tj. ve lhůtě pro podání žaloby [§ 71 odst. 2 *in fine* zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")].

[11] K této otázce Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení před správními soudy je ovládáno zásadami dispoziční (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a koncentrační (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Na úrovni kasačního přezkumu prováděného Nejvyšším správním soudem se tyto zásady projevují v pravidle, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se (jen) o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před (krajským) soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Judikatura dovodila, že se toto pravidlo vztahuje jak na posouzení přípustnosti kasační stížnosti jako celku, tak i na posouzení přípustnosti jednotlivých kasačních námitek (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. září 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS). Pravidlo nepřípustnosti kasačních námitek pak dopadá i na takové námitky (žalobní body), které stěžovatel v řízení před (krajským) soudem sice uplatnil, avšak učinil tak pozdě, tj. po uplynutí koncentrační lhůty pro podání žaloby, ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Z tohoto pravidla však existují výjimky. Kromě zákonných výjimek uvedených v § 109 odst. 4 s. ř. s. dovodila některé další (tak řečené oficiózní) výjimky i soudní judikatura. Jde-li o žalobní, resp. kasační důvody, jež jsou správní soudy povinny zvažovat *ex officio*, i když je navrhovatel neuplatnil vůbec, tím spíše musí být takový žalobní bod, resp. kasační námitka považována za přípustnou v případě, že ji navrhovatel uplatnil, byť až v průběhu řízení po uplynutí koncentrační lhůty.

[12] Jak na podkladě judikatury správních soudů shrnuje odborná literatura, „*z úřední povinnosti soud přihlédne ... k dodržení východisek vyplývajících z čl. 40 Listiny (tj. respektování zásady retroaktivity ve prospěch pachatele správního deliktu nebo zásady ne bis in idem). Soud je tedy povinen při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena sankce za správní delikt, přihlédnout k hmotněprávní úpravě deliktní odpovědnosti, platné a účinné v době rozhodování soudu, která je pro pachatele příznivější (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. července 2008, sp. zn. 2 As 9/2008 [1684/2008 Sb. NSS]). Zásada dispoziční musí být soudem upozaděna rovněž v případě, že je ve správním řízení trestním porušena zásada ne bis in idem obsažená v čl. 40 odst. 5 Listiny. Zásada nebýt postižen dvakrát za tentýž delikt je ústavním principem platným i v oblasti správního trestání, proto jsou soudy povinny odpovídajícím způsobem interpretovat § 75 s. ř. s. a zohlednit uvedenou skutečnost i z úřední povinnosti. Výsledné řešení věci totiž musí být ústavně konformní a nesmí zasahovat do ústavně zaručeného práva žalobce nebýt dvakrát postižen za tentýž skutek (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. března 2009, sp. zn. 6 As 44/2008 [1842/2009 Sb.NSS])*" (viz BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P. *Soudní řád správní – online komentář.* 3. aktualizace.

Praha: C. H. Beck, 2016; obdobně též JEMELKA, L., PODHRÁZKÝ, M., VETEŠNÍK, P., ZAVŘELOVÁ, J., BOHADLO, D., ŠURÁNEK, P. *Soudní řád správní. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 616).

[13] Na tomto poznatku nic nezměnilo ani řízení před rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (předkládací usnesení č. j. 5 As 104/2013 - 32 ze dne 8. září 2015, RS 19/2015) o překonání právního názoru vysloveného ve výše zmíněném rozsudku ze dne 13. července 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77. Ostatně rozšířený senát v uvedené věci rozhodl před necelým měsícem usnesením č. j. 5 As 104/2013 - 46 ze dne 16. listopadu 2016 tak, že se v podstatě přidržel právního názoru vysloveného v citovaném rozsudku druhého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 9/2008 - 77.

[14] Z uvedeného vyplývá, že takovou oficiózní námitkou je právě stěžovatelčina druhá kasační námitka, tj. námitka porušení zákazu dvojího trestání (*non* či *ne bis in idem*). Nejvyšší správní soud ji proto považuje za přípustnou a je povinen ji věcně vypořádat navzdory tomu, že tuto žalobní argumentaci stěžovatelka uplatnila až na jednání před městským soudem v dalším řízení po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, tj. v době, kdy již dávno uplynula lhůta pro podání správní žaloby a rozšiřování žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.

[15] Tentýž závěr však nelze učinit ve vztahu k první kasační námitce, tj. k námitce porušení (domnělé) povinnosti správních orgánů vyrozumívat stěžovatelku průběžně o jednotlivých záznamech počtů bodů v bodovém hodnocení řidiče, tzn. již při ukládání pokut ve správním (resp. v blokovém nebo příkazním) řízení za jednotlivé přestupky. Takovou argumentaci nelze podřadit pod žádnou z oficiózních námitek ve výše vymezeném smyslu, jak je dovodila judikatura. Jde takříkajíc o běžnou námitku nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, resp. o námitku vady jednotlivých řízení, jež předcházela rozhodnutím, na jejichž základě byly stěžovatelce jednotlivé body v registru řidičů zaznamenány. Žádný právní předpis takovou informační povinnost správním orgánům výslovně nestanoví (k tomu viz dále), již proto nemůže jít o „*podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem,* [jež by mohlo] *mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*“ [srov. § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], k němuž by správní soudy měly přihlédnout z úřední povinnosti.

[16] Přípustnost uvedené kasační námitky nelze dost dobře dovodit ani z odstavce 52 zmíněného usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013 - 46 ze dne 16. listopadu 2016, v němž se – k rozsahu přezkumu Nejvyššího správního soudu ve věcech správního trestání – výslovně a bez rozlišování uvádí, že „*Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti bez ohledu na uplatněné kasační námitky ex offo přezkoumá, zda bylo správně aplikováno právo v předcházejících řízeních.*“. Jakkoli by tato věta, byla-li by vytržena z kontextu a interpretována izolovaně, mohla svádět k závěru, že rozšířený senát zamýšlel rozšířit výčet tzv. oficiózních důvodů kasační stížnosti dle § 109 odst. 4 s. ř. s., tedy kromě důvodů podle písmen c) a d) v § 103 odst. 1 s. ř. s., i na důvod nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), je nutno takový výklad odmítnout, neboť by šlo o výklad *contra legem* (proti výslovnému znění § 109 odst. 4 s. ř. s.), resp. o výklad zcela popírající dispoziční zásadu řízení o kasační stížnosti, tj. kasační přezkum pouze v rozsahu stěžovatelem uplatněných důvodů (kasačních námitek), až na zákonem stanovené, příp. judikaturou dovozené výjimky.

Stručně řečeno, šlo by o výklad absurdní. Rozšířený senát uvedenou větou nemohl myslet nic víc, než oficiózní přezkoumání rozsudku krajského soudu z hledisek dodržení ústavně garantovaných základních práv v řízení o trestním obvinění dle čl. 40 odst. 6 Listiny, přesněji řečeno z hlediska retroaktivní aplikace „správného" zákona, tedy zákona pozdějšího, který je pro pachatele příznivější, neboť toliko k jeho aplikaci (resp. k této sporné otázce) se rozšířený senát v citovaném usnesení vyjadřoval.

[17] Nutno však na straně druhé připustit, že k uplatnění dané žalobní argumentace (a nyní i kasační námitky) byla stěžovatelka, stejně jako v případě námitky porušení zákazu dvojího trestání, nepochybně po zrušení prvního rozsudku městského soudu „inspirována" teprve úvahami, jež v mezidobí vyslovil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (popř. disentující soudci) ve svém usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55, v němž přisoudil bodům zaznamenávaným do registru řidičů kvalitu trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. I proto lze porozumět tomu, že městský soud obě žalobní námitky vznesené teprve na jednání akceptoval a věcně je posoudil, jakkoli tak byl přísně vzato povinen učinit jen ve vztahu k námitce porušení zákazu dvojího trestání.

[18] Ze stejného důvodu se nyní i šestý senát Nejvyššího správního soudu k oběma námitkám vyjádří věcně, navzdory tomu, že ona první kasační námitka je přísně vzato nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nutno proto mít na paměti, že ve vztahu k této kasační námitce se Nejvyšší správní soud vyjadřuje pouze v poloze tzv. *obiter dicta*, tj. nad rámec odůvodnění výroku tohoto rozsudku.

[19] Pokud jde tedy o tuto námitku, tj. o námitku, že orgány veřejné moci stěžovatelku nezpravily o jednotlivých záznamech bodů učiněných v registru řidičů, Nejvyšší správní soud musí na prvním místě uvést, že takto stojí stávající česká zákonná úprava. Ta neukládá správním orgánům ani uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění [srov. § 123c odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů]. Měl-li by tedy Nejvyšší správní soud stěžovatelce (za předpokladu přípustnosti uvedené kasační námitky) vyhovět, zrušit napadený rozsudek městského soudu a potažmo též rozhodnutí správních orgánů o stěžovatelčiných námitkách, musel by nejprve uspět u Ústavního soudu s návrhem, aby zrušil nevyhovující zákonná ustanovení z důvodu jejich rozporu s ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR]. Nelze zapomínat, že jinak je soudce při svém rozhodování zákonem vázán (čl. 95 odst. 1 Ústavy). Nejvyšší správní soud nyní ponechává stranou otázku, jak by měl být takový návrh uspokojivě formulován s ohledem na fakt, že stěžovatelka nenamítá protiústavnost žádného konkrétního zákonného ustanovení, nýbrž spíše obecný deficit právní úpravy (zrušení právní úpravy bodového hodnocení jako celku by jistě mohlo přimět zákonodárce k přijetí úpravy nové, vyhovující požadavkům případně formulovaným Ústavním soudem). Podstatné však je, zda stěžovatelka snesla, případně zda by si i soud mohl představit takové argumenty, které by mohly odůvodnit podání návrhu na zrušení zákona, resp. jeho jednotlivých ustanovení. Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatelka jej o protiústavnosti zákonné úpravy bodového systému nepřesvědčila.

[20] Nejvyšší správní soud především nemá *de lege lata*, a ostatně ani *de lege ferenda*, za nezbytné, aby byl záznam odpovídajícího počtu bodů do registru řidičů ukládán v každém jednotlivém případě výrokem rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku, jejž by stěžovatelka podle svých slov i přivítala. K tomu však nutno poznamenat, že informace o zavedení bodového systému v České republice byla tak hojně probírána v médiích, že ji lze označit za všeobecně známou. Dnes je také součástí testů žadatelů o řidičské oprávnění, takže lze bez nadsázky uzavřít, že povědomí o základních obrysech, způsobu fungování a hrozících následcích zaznamenávání bodů do registru řidičů musí mít v současné době každý držitel řidičského průkazu. Každý řidič tedy ví, resp. má vědět, že při uložení sankce za závažnější přestupek mu bude zároveň proveden záznam bodů za něj. Nemusí sice znát zpaměti přesný počet bodů za jednotlivé přestupky, avšak může si jej dohledat v zákoně o silničním provozu, příp. v některém z přehledů bodovaných přestupků ve veřejně dostupných informačních zdrojích, včetně internetu. Stejně tak si každý řidič musí být vědom toho, že se vystavuje nebezpečí pozbytí řidičského oprávnění a že toto nebezpečí se obecně zvyšuje se zvyšujícím se počtem spáchaných závažných přestupků, resp. zaznamenaných bodů. Řidič, který se chce tomuto nebezpečí vyhnout, by měl své chování upravit a zdržet se páchání dalších bodově hodnocených přestupků. Poněkud nadneseně řečeno, vhodná doba pro takovou úpravu chování nastává prakticky již po spáchání prvního přestupku, jímž si řidič „vysloužíˮ záznam bodů v registru řidičů. Pro potřeby těch řidičů, kteří chtějí své chování škálovat jemněji a páchání přestupků se zdržet teprve v situaci, kdy je od odnětí řidičského oprávnění dělí zaznamenání jednoho či dvou bodů, považuje Nejvyšší správní soud vskutku – v rozporu s názorem stěžovatelky – za dostačující možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů.

[21] Úvahu rozšířeného senátu ve výše citovaném usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55, že se jeví *de lege ferenda* vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu, sice šestý senát Nejvyššího správního soudu sdílí, jde však i nadále o úvahu (toliko) právněpolitickou, resp. projev dialogu soudní a zákonodárné moci, v němž moc soudní adresuje zákonodárci právně nezávazný vzkaz, aby změnu stávající zákonné úpravy ve prospěch adresátů státní správy zvážil, samozřejmě s ohledem na její očekávané přínosy a odhadované náklady. Jinými slovy, jde o podnět ke zlepšení právní úpravy, neboť ve hře je zde zejména účinnost regulace z hlediska prevence páchání dopravních přestupků, příp. též komfort občanů, nikoliv porušení jejich základních práv a svobod. Jinak by i Nejvyšší správní soud, zejména jeho rozšířený senát, který k tomu měl nedávno příležitost, potažmo i Ústavní soud při jiných příležitostech již shledaly zmíněnou nedokonalost stávající právní úpravy za zásadní v intenzitě její protiústavnosti.

[22] Druhá a již plně přípustná stěžovatelčina námitka, taktéž související s trestní povahou bodového systému, se týkala porušení zásady *non bis in idem*. Stěžovatelka si je vědoma toho, že ve výše citovaném usnesení č. j. 6 As 114/2014 - 55 se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k této otázce již vyjádřil, a to způsobem pro ni nepříznivým,

přičemž nyní rozhodující šestý senát neshledává žádné důvody, proč by znovu měl aktivovat rozšířený senát k překonání jím nedávno vysloveného právního názoru. Jeví se proto vhodným úvahy rozšířeného senátu, s nimiž stěžovatelka polemizuje (konkrétně body 39 až 41 výše uvedeného usnesení), citovat v plném rozsahu: *„[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady non bis in idem zakotvené v čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího ‚trestního řízení' o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. července 2004, Nikitin proti Rusku, č. stížnosti 50178/99, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. února 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, bod 107). O další ‚trest' se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje ‚dostatečně úzké spojení' a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (rozsudek ESLP ze dne 21. září 2006, Maszni proti Rumunsku, č. stížnosti 59892/00, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. prosince 2005, Nilsson proti Švédsku, č. stížnosti 73661/01). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů. [40] K první uvedené rovině zásady non bis in idem rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39). [41] Pokud jde o druhý rozměr zásady non bis in idem, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě."*

[23] Stěžovatelka namítá, že pozbytí řidičského oprávnění je vlastně dalším (společným) trestem za všechny jednotlivé přestupky, jimiž došlo k naplnění počtu dvanácti bodů v jejím bodovém hodnocení. Rozšířený senát na celou situaci pohlíží poněkud odlišně. Zdůrazňuje těsné sepjetí mezi záznamem bodů a uložením trestu v řízení o jednotlivých přestupcích, tj. dílčí záznamy bodů jsou podle něj vedlejším trestem za jednotlivé přestupky, a to vždy společně se sankcí uloženou ve správním rozhodnutí. Pozbytí řidičského oprávnění je pak podle rozšířeného senátu další sankcí svého druhu za naplnění zvláštní skutkové podstaty spočívající ve spáchání takového množství přestupků, které vedlo k dosažení dvanácti bodů zaznamenaných v registru řidičů. Podle rozšířeného senátu se tak nejedná o trest za totéž jednání, za něž již byl pachatel v minulosti potrestán, nýbrž za jednání odlišné (celek je zde více než jen souhrn jednotlivých částí). Teoreticky lze na celou věc nahlédnout i tak, že k naplnění zákonné hypotézy obsažené v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu dochází odsouzením za poslední skutek v pořadí, tj. nabytím právní moci rozhodnutí o posledním přestupku, na jehož základě byl dovršen zákonem stanovený počet zaznamenaných bodů.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že bez ohledu na to, které z výše nastíněných myšlenkových konstrukcí by dal přednost, nemohlo by v žádném případě jít o porušení zásady „ne dvakrát v téže věci". Podstatné pro její dodržení totiž je, že jak záznamy bodů v

registru řidičů, tak i pozbytí řidičského oprávnění jsou nevyhnutelným a automatickým důsledkem nabytí právní moci určitého správního rozhodnutí o přestupku. Jsou tedy trestem akcesorickým, spjatým s trestem hlavním. Jeho hrozby si obviněný musí být v řízení vědom (neznalost zákona neomlouvá) a má možnost tomu přizpůsobit svou procesní obranu v jednotlivých řízeních (zejména v tom posledním, kde mu již ztráta řidičského oprávnění jako důsledek odsuzujícího rozhodnutí bezprostředně hrozí). Právě tím je dáno, že česká právní úprava neporušuje čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, jelikož smyslem uvedeného ustanovení je zamezit zahájení nového a pro pachatele nečekaného řízení o (zatím přesně nestanoveném) trestu za jednání, za něž již jednou konečným rozhodnutím potrestán byl. Nic takového však bodový systém nezpůsobuje. Prvek překvapivosti a nejistoty zde chybí. Jak uvedl sám Evropský soud pro lidská práva při hodnocení obdobných zahraničních úprav, nejedná se o porušení zásady *non bis in idem*, jestliže je zrušení řidičského oprávnění „přímým a předvídatelným následkem“ trestního odsouzení (srov. výše citovaný rozsudek ESLP ve věci Maszni proti Rumunsku – zde představovalo administrativní odebrání řidičského oprávnění zákonem předvídaný následek uložení trestu vězení v délce čtyř měsíců s odkladem pro vojáka odsouzeného vojenským soudem). Jinde hovoří Evropský soud pro lidská práva o „dostatečně blízké spojitosti mezi (řízeními) v obsahu a v čase“, která způsobuje, že pozdější odnětí řidičského oprávnění lze považovat za přípustnou součást původně uložené sankce za dopravní přestupek (srov. výše citované rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ve věci Nilsson proti Švédsku).

[25] Na těchto závěrech nic nezměnil, resp. je potvrdil zcela nedávný rozsudek velkého senátu ESLP ve věci A a B proti Norsku ze dne 15. listopadu 2016 (stížnosti č. 24130/11 a 29758/11), v němž se ESLP komplexně vyjádřil k interpretaci čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě a usměrnil svou dosavadní judikaturu na dané téma. Jakkoli se tento případ týkal daňového deliktu a přípustnosti jeho souběžného postihu v trestním řízení na straně jedné a ve správním (daňovém) řízení (daňové penále předepsané správcem daně) na straně druhé, ESLP se v tomto rozsudku vyjádřil obecněji vůbec k existenci postupných či souběžných řízení postihujících pachatele za tentýž delikt (*idem*), aniž by šlo o zakázaný dvojí postih (*bis*). Obecná východiska tohoto rozsudku lze shrnout tak, že Úmluva nezakazuje, aby řízení, v jejichž rámci jsou ukládány tresty, byla rozdělena do různých fází a v jejich rámci pak byly postupně nebo paralelně ukládány různé sankce za protiprávní jednání mající trestněprávní povahu, resp. že státy mohou v rámci svých právních systémů zvolit takové právní řešení, které bude reagovat na protispolečenské chování (např. porušení dopravních předpisů nebo neplacení daní) prostřednictvím různých navzájem se doplňujících řízení, která tvoří jeden koherentní celek, pokud souhrnně nepředstavují nadměrné břemeno pro dotčeného jednotlivce (odst. 121). Taková právní úprava přitom musí být pro jednotlivce předvídatelná a přiměřená (odst. 122). ESLP dále zdůraznil, že otázka, zda prvotní odsuzující rozhodnutí (v české verzi rozsudek) bylo – pro účely aplikability čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě – konečné není vůbec relevantní, pokud v daném případě nejde o opakování řízení, ale spíše o kombinaci dvou řízení, jež spolu tvoří jeden integrovaný celek (odst. 126). Je zřejmé, že ani tato obecná a shrnující východiska rozsudku A. a B. proti Norsku nezpochybňují závěry učiněné ve vztahu k české právní úpravě zaznamenávání bodů do registru řidičů a jeho důsledkům v návaznosti na správní potrestání dopravních přestupků, jak byly shrnuty v předchozích dvou odstavcích.

[26] Nelze tedy než uzavřít, že ani druhá stěžovatelčina námitka není důvodná a k porušení zásady *non bis in idem* v jejím případě nedošlo.

[27] Po vypořádání námitek týkajících se trestní povahy záznamu bodů, resp. odebrání řidičského oprávnění, se nyní bude Nejvyšší správní soud zabývat skupinou námitek, v nichž stěžovatelka zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů z důvodu chybného označení správních orgánů, které pokutové bloky vystavily. Žalobní body odpovídající těmto námitkám vypořádal městský soud naprosto přesvědčivě a stěžovatelka nepřichází v kasační stížnosti s žádnou novou argumentací, která by byla způsobilá závěry napadeného rozsudku vyvrátit. Městský soud vysvětlil, že stěžovatelčiny výhrady týkající se otisku nesprávného úředního razítka na pokutových blocích jsou oprávněné (bylo použito kulaté razítko s nápisem Policie České republiky a číslem razítka, nikoli razítko Policie České republiky – Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, správní orgán, resp. kulaté razítko s nápisem Městská policie hl. m. Prahy namísto razítka s nápisem Hlavní město Praha). Tento formální nedostatek však podle městského soudu nedosahuje takové míry závažnosti, že by znemožňoval použít bloky jako podklad pro záznam bodů (soud se zde odvolal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2012, č. j. 7 As 94/2012 - 20). Městský soud poukázal na to, že všechny pokutové bloky obsahují kromě předmětného otisku razítka rovněž hodnost, jméno, příjmení a podpis jednotlivých policistů, kteří je vystavili, přičemž tito policisté byli oprávněnými osobami k projednání daných přestupků. Z obsahu jednotlivých pokutových bloků a oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je zřejmé, jaký správní orgán stěžovatelce blokové pokuty uložil. Stěžovatelka tak nebyla zkrácena na svém právu podat opravný prostředek, ostatně proti rozhodnutí v blokovém řízení nejsou řádné opravné prostředky přípustné. S tímto hodnocením městského soudu musí Nejvyšší správní soud beze zbytku souhlasit.

[28] Pokud jde o námitku, že stěžovatelka nevyužila svých procesních práv proto, že se domnívala, že Policie ČR vůči ní v blokovém řízení vystupuje jako bezpečnostní sbor (konkrétně jako orgán činný v blíže nespecifikovaném trestním řízení), nelze ji vnímat jinak než jako vykonstruovanou. Jak upozornil již městský soud s odkazem na příslušná zákonná ustanovení, Policie ČR za žádných okolností nevystupuje v rámci výkonu dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích jako jednotný ozbrojený bezpečnostní sbor, nýbrž vždy jako správní orgán ve smyslu legislativní zkratky dle § 1 odst. 1 správního řádu. Pokud by snad skutečně Policie ČR prošetřovala na pozemní komunikaci trestní obvinění *stricto sensu*, rozhodně by se tak nedělo v blokovém řízení a stěžovatelce by se muselo dostat odpovídajícího poučení o jejích právech podle trestního řádu. Nelze tedy než uzavřít, že stěžovatelčiny námitky stran použitého úředního razítka jsou účelové a k omylům, které z toho dovozuje ohledně svého postavení a možností obrany ve správním řízení, nemohlo reálně dojít.

[29] Za podstatné vady řízení nelze označit ani další stěžovatelkou namítaná pochybení. Pokud jde o to, že správní orgány stěžovatelku výslovně nepoučily o tom, že má právo si jako zmocněnce zvolit advokáta, sama stěžovatelka uznává, že zákon takovou povinnost správním orgánům neukládá, jak ostatně již dovodil ve svém rozsudku městský soud. Stěžovatelka proto napadá samotnou právní úpravu poučovací povinnosti, resp. zastoupení ve správním řízení. K jejímu zrušení by však byl oprávněn jedině Ústavní soud z důvodu

rozporu této právní úpravy s ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy ČR]. Žádnou argumentaci, která by mohla vést Nejvyšší správní soud k předložení této věci Ústavnímu soudu, však stěžovatelčina kasační stížnost nenabízí. Nejvyšší správní soud tak může jen v obecné rovině konstatovat, že správní řád nijak nebrání tomu, aby se stěžovatelka nechala zastupovat advokátem, aniž by v něm musela být tato možnost výslovně uvedena, jako je tomu v občanském soudním řádu; implicitně zde nepochybně obsažena je (srov. k tomu § 33 odst. 3 správního řádu a poznámku pod čarou k němu). Správní řád neukládá správním orgánům bezvýjimečnou povinnost poučit účastníka řízení o tom, že se může dát zastupovat zmocněncem, jímž může být advokát. Jedna ze základních zásad řízení zakotvená v § 4 odst. 2 nicméně zní: *„Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*“ Tím je zajištěno, že správní orgány musí poskytovat účastníkům řízení poučení v rozsahu přiměřeném jejich osobním poměrům a povaze úkonu, a že soudy mohou nenaplnění této povinnosti zohlednit jako vadu řízení. Ve stěžovatelčině případě ale k takovému postupu nebyl ze strany městského soudu nejmenší důvod, neboť – jak městský soud správně zhodnotil – stěžovatelka si ještě před zahájením správního řízení o námitkách sama zvolila obecného zmocněnce, sama tedy právo dát se zastupovat uplatnila. Jevilo by se za těchto okolností nadbytečným a nepřiměřeným okolnostem, aby ji správní orgány ještě poučovaly o tom, kdo všechno by jejím zmocněncem mohl být.

[30] Stěžovatelka spatřovala závažnou vadu řízení též v tom, že ji správní orgány nepoučily o tom, že má právo namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Městský soud vyhodnotil tento žalobní bod jako účelový. K namítané vadě řízení podle něj sice došlo, avšak nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, jelikož stěžovatelka žádné důvody schopné založit objektivní pochybnost o nepodjatosti konkrétní úřední osoby v žalobě neuvedla. Stěžovatelka tvrdí, že rozhodnutí městského soudu pro ni bylo překvapivé. S tím však nelze souhlasit, neboť Nejvyšší správní soud dlouhodobě judikuje, že ne každá zjištěná vada správního řízení musí vést automaticky ke zrušení napadeného správního rozhodnutí. Ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. je třeba vnímat v souvislosti s ustanovením § 65 odst. 1 s. ř. s., z něhož vyplývá, že nestačí uplatňovat jen porušení svých (procesních) práv v předcházejícím řízení, nýbrž je třeba i zkoumat, zda mohl být v důsledku toho žalobce zkrácen na svých (hmotných) právech. To vyplývá např. z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. června 2003. č. j. 6 A 12/2001 - 51, č. 23/2003 Sb. NSS, ze dne 18. března 2004. č. j. 6 A 51/2001 - 30, č. 494/2005 Sb. NSS, ze dne 8. srpna 2007, č. j. 2 Ans 7/2006 - 148, či ze dne 15. června 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101. Jestliže žalobce neuvede, jak byla v důsledku procesní vady zasažena jeho veřejná subjektivní práva, nebude zpravidla s námitkou porušení procesních práv úspěšný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 15. června 2016, č. j. 6 Afs 76/2016 - 33).

[31] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že městský soud zhodnotil věc správně. Česká právní úprava tzv. bodového systému se nedostává do rozporu s čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě, který zakotvuje zásadu *non bis in idem*, jelikož záznam bodů do registru řidičů i pozbytí řidičského oprávnění při dosažení zákonem stanoveného počtu bodů představují přímý a předvídatelný následek nabytí právní moci určitého správního rozhodnutí o přestupku. Tato úprava taktéž není v rozporu s ústavním pořádkem proto, že neukládá správním orgánům ani uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku počet bodů, jež mají být

do registru řidičů zaznamenány, ani informovat řidiče o celkovém počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění, jelikož tyto skutečnosti jsou zjistitelné ze zákona a navíc má každý řidič možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů (jakkoli stále platí, že by bylo nanejvýš vhodné, aby zákonodárce právní úpravu v tomto směru zlepšil). Ani ostatní kasační námitky stěžovatelky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[32] Zcela na závěr šestý senát Nejvyššího správního soudu připomíná, že již ve svém předchozím rozsudku č. j. 6 As 60/2016 - 23 ze dne 27. dubna 2016 (mimochodem schváleném plénem Nejvyššího správního soudu k publikaci pod č. 3423/2016 Sb. NSS) dospěl k závěru, že se na situaci stěžovatelky nemohou uplatnit závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55, resp. navazujícího rozsudku šestého senátu č. j. 6 As 114/2014 - 69 ze dne 26. října 2015, tj. povinnost zohlednit v její prospěch pozdější právní úpravu, neboť to by bylo možno učinit toliko v řízení „o vině a trestu“ za správní delikt, případně (ve smyslu aktuálního usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013 - 46 ze dne 16. listopadu 2016) v důsledku navazujícího soudněsprávního řízení o přezkumu správního rozhodnutí „o vině a trestu“ za správní delikt, resp. v souvislosti s ním. V nyní řešené věci totiž žádné řízení o správním deliktu stěžovatelky, správní ani následné přezkumné soudní, v době změny právní úpravy, ani poté vůbec neprobíhalo (přestupek byl se souhlasem stěžovatelky projednán uložením pokuty v blokovém řízení za platnosti právní úpravy dosavadní), nebyl proto ve smyslu uvedených rozhodnutí procesní prostor ke zohlednění pozdější, pro stěžovatelku příznivější právní úpravy.

[33] Ostatně ani odůvodnění ani výroková právní věta usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 As 104/2013 - 46 ze dne 16. listopadu 2016 na tomto závěru nic nezměnily (jeho právní věta byla vyslovena také jen pro případ rozhodování krajského soudu ve správním soudnictví „*proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt* …“). Zůstává tak nedotčen právní názor vyjádřený v rozsudku č. j. 6 As 60/2016 - 23, podle něhož usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách přikazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením nebo v jeho průběhu došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele.

IV. Náklady řízení

[34] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu